

nu hade vi skilda sängplatser för gott. maken låg kvar i boningshuset, själv hade jag flyttat ut i den rymliga ladan. sängen var hyggligt bred och betonggolvet var rent och snyggt med bara lite halm i hörnen, men det kändes lite ödsligt.

påskdamen kom med sin trävagn på stora hjul. hon hade kort stålgrått hår, rosa läppstift och en vit akryltröja. hon gav mig ett gosedjur, en panda med röd tunga, slängde en liten apelsinmönstrad plastpärm i sängen och ställde en bricka på golvet. du kan ju dela med dig om du vill, sa damen. jag förstod ingenting. någonting får du väl tänka ut själv, sa hon, snörpte på mun och gick.

jag undersökte plastpärmerna. det innehöll två vykort med tre olika handstilar. ingen av dem var makens. hur skulle jag kunna svara på det?

så kastade jag en blick mot brickan och förstod. alla ting på brickan var fyllda: kakfatet med bullar, vasen med snödroppar, ljuslyktan med ljus. på damens flak hade bara funnits tomma saker. så nog skulle jag dela med mig. jag grep brickan, stegade mot boningshuset i mitt nattlinne och tänkte på hur glada barnen skulle bli för bullarna.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Nanna X med Poeter.se id #27346 innehar upphovsrätten